

РЕШЕНИЕ

№ 88

гр. Велико Търново , 26.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ТРЕТИ ГРАЖДАНСКИ И
ТЪРГОВСКИ СЪСТАВ** в публично заседание на тридесети юни, през две
хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател:	ИЛИЯНА ПОПОВА
Членове:	ГАЛЯ МАРИНОВА МАЯ ПЕЕВА

при участието на секретаря ИНА Д. СТОЯНОВА
като разгледа докладваното от МАЯ ПЕЕВА Въззивно гражданско дело №
20214000500090 по описа за 2021 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 260132 от 03.12.2020 г. по гр.д. № 163/2020 г. Окръжен съд Русе е осъдил ЗД "Бул Инс" АД да заплати на В. В. Б., действаща лично и със съгласието на своята майка и законен представител П.В. Р. - Б. сумата от 15000 лв., представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди от непозволено увреждане, ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 07.03.2015 г. до окончателното ѝ изплащане, като е отхвърлен искът за разликата над 15000 лв. до пълния му предявен размер от 26000 лв., като неоснователен и недоказан. Присъдени са разноски.

Против това решение е постъпила въззивна жалба от ЗД „Бул Инс“ АД само в частта, в която е уважен искът за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди в размер на 15000 лв., заедно със законната лихва върху тази сума и присъдените разноски. Наведени са доводи за неправилна преценка относно материалноправната легитимация на ищцата, тъй като не е

доказана дълбока и трайна емоционална връзка между нея и починалата ѝ баба. В тази връзка се коментират показанията на разпитания свидетел, който жалбоподателят счита, че е заинтересовано и пристрастно лице. Неправилно е прието, че не е налице съпричиняване, тъй като пешеходката е имала добра видимост и не се събраха доказателства същата да е направила или предприела каквото и да е по избягване или предотвратяване на удара. Обезщетението за неимуществени вреди има за цел да компенсира болките и страданията чрез предоставянето на други блага, а не неоснователно да облагодетелства едно лице, като са изложени доводи, че то се явява прекомерно. Оспорва се допустимостта на исковата претенция, предвид изрично въведената с КЗ, в сила от 01.01.2016 г., задължителност на сезирането на застрахователя по чл. 380 КЗ, което в случая не е сторено. Не е отчетена още законодателната промяна, въвеждаща максимален размер на обезщетението за претърпени неимуществени вреди в полза на лицата по чл. 493а, ал. 4 КЗ, сред които и ищцата. Оспорва се приетият начален момент на лихвата за забава върху обезщетението. Не е отчетено, че исковата молба е предявена след предвидения давностен срок.

Моли съда да отмени решението в обжалваните части като неправилно и вместо него да постанови друго, с което бъде отхвърлен предявеният иск за обезщетение на претърпените неимуществени вреди. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК въззиваемата страна е депозирала отговор по жалбата, като заема становище за нейната неоснователност. Развити са подробни доводи по всички релевирани оспорвания.

Третото лице помагач Т.К. не депозира отговор на въззивната жалба, но в съдебно заседание заявява, че жалбата е основателна, евентуално – основателна до размер от 5000 лв.

Настоящият състав, като взе предвид наведените в жалбата оплаквания, становищата на страните и като прецени събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което се явява процесуално

допустима и следва да се разгледа по същество.

При извършване на проверката по чл. 269 ГПК настоящият състав констатира, че оспореното съдебно решение не страда от пороци, водещи до неговата нищожност – постановено е от законен състав, в пределите на правораздавателната власт на съда, в писмена форма, с разбираемо изложени аргументи, подписано от председателя на състава. При извършената служебна проверка въззивният съд констатира, че съдебното решение е допустимо в обжалваните части, поради което следва да пристъпи към решаване на спора по същество, съгласно чл. 271, ал. 1 ГПК.

Окръжен съд Русе е сезиран с иск, предявен от В. В. Б., лично и със съгласието на своята майка и законен представител П.В. Р. – Б., против ЗД „Бул Инс“ АД за заплащане на обезщетение за претърпени неимуществени вреди в размер на 26000 лв., ведно със законната лихва върху тази сума от датата на ПТП 07.03.2015 г. до окончателното изплащане. Изложени са обстоятелства, че на сочената дата около 19,10ч. в гр. Русе лек автомобил, управляван от Т.К., се движил в посока центъра на гр. Русе и на пешеходен светофар и маркирана пешеходна пътека, тип зебра, реализира ПТП с пресичащата от дясно на ляво спрямо посоката на автомобила пешеходка М. И. Р.. След удара водачът не спрял и продължил движението си, като е установено, че е управлявал автомобила с концентрация на алкохол в кръвта 2,26 промила. Вследствие на удара М. Р. е починала. За това деяние на водачът на лекия автомобил е наложено наказание по НОХД № 660/2015 г. на Окръжен съд Русе. Ищцата е внучка на починалата. От първи клас В. е живяла с баба си, дядо си и леля си. Преди да заживеят заедно те се виждали редовно всяка седмица. Между бабата и внучката се създали и задълбочили много близки отношения. Бабата помагала за уроците на детето, учела я на различни неща, двете били винаги заедно. В. преживяла тежко загубата на баба си, дълго след това не искала да ходи на училище, било видимо разстроена и непрекъснато повтаряла, че не може да си представи живота си без присъствието на баба си. С оглед на това е предявен настоящият иск за обезвреда на причинените неимуществени вреди от застрахователя по застраховка „Гражданска отговорност“ на виновния водач.

С отговора на исковата молба са наведени следните възражения:

оспорва се активната легитимация на ищцата да предяви този иск, тъй като не е налице дълбока и трайна емоционална връзка; направено е възражение за съпричиняване от страна на пешеходката, тъй като е навлязла на пътното платно в момент, в който се е намирала в опасната зона за спиране на лекия автомобил, не е съобщила неговата скорост и посока на движение и сама не се е погрижила за собствената си безопасност; оспорва се размера на претендираното обезщетение като завишен, като застрахователят се позовава на пар. 96, ал. 1 ПЗР към ЗИДКЗ, предвиждащ максимален размер от 5000 лв. на обезщетението за лица от кръга, в който попада и ищцата; оспорва се началният момент на лихвата за забава, като се сочи, че същата се дължи от уведомяването на застрахователя.

Третото лице помагач Т.К. счита исковата молба за неоснователна, като навежда обстоятелства, че светофарът е светел зелено по едно и също време в двете посоки.

В обжалваното решение съдът е приел, че ищцата попада сред кръга лица, имащи право на обезщетение, тъй като е доказана трайната и дълбока емоционална връзка между ищцата и баба Й; не е установено твърдяното съпричиняване; отчел е, че в писмената защита е наведено възражение за погасяване на иска по давност, което е преклудирано и по същество – неоснователно и като е обсъдил събраните доказателства е приел за справедлив размер на обезщетението от 15000 лв., в който размер е уважен иска, ведно със законната лихва от датата на деликта. Обсъдено е и възражението за приложението на пара. 96, ал. 3 от ПЗР на ЗИДКЗ.

Настоящият състав намира, че формираната и изложена в мотивите на решението на първоинстанционния съд фактическа обстановка е пълна, правилна и кореспондираща със събрания доказателствен материал. С Присъда № 9/25.01.2016 г. по НОХД № 660/2015 г. на Окръжен съд Русе, влязла в сила на 15.11.2016 г., Т. М. К. е признат за виновен за това, че на 07.03.2015 г. в гр. Русе, на *****, на пешеходен светофар посока центъра на града, при управление на лек автомобил Волво-850, с рег. № Р06**** нарушил правилата за движение по пътищата: чл. 20, ал. 2 ЗДВП – като водач на МПС и след като бил длъжен при избиране скоростта на движението да се съобразява с атмосферните условия, със състоянието на пътя и на превозното

средство, с конкретните условия на видимост, за да бъде в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие, той не сторил това и след като бил длъжен не намалил скоростта и в случай на необходимост не спрял при възникналата опасност за движението – пресичащата пътното платно на пешеходна пътека пешеходка М. И. Р., чл. 120, ал. 1, т. 1 ЗДвП, чл. 31, ал. 1, ал. 2, ал. 7, т. 1 ППЗДвП, чл. 197 ППЗДвП – на пешеходна пътека М8.1, преминаването през която било регулирано с пътен светофар с три светещи подредени вертикално полета, по която преминавала пешеходката М. И. Р. от гр. Русе, след като бил длъжен като водач на ППС, не спрял пред пешеходната пътека при подаден светлинен сигнал с червена светлина „Преминването е забранено“, забраняващ преминаването и навлизането му на пешеходната пътека, вследствие на което по непредпазливост причинил смъртта на М. И. Р., б.ж. на гр. Русе, като деянието е извършено в пияно състояние – 1,94 промила концентрация на алкохол в кръвта, деецът е избягал от местопроизшествието, на пешеходна пътека случаят е особено тежък, поради което и на основание чл. 343, ал. 3, пр. 1, пр. 6, пр. 8, б. „б“, пр. 2 вр. ал. 1, б. „в“, вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК му е наложено наказание лишаване от свобода.

Във връзка с направеното възражение за съпричиняване е изслушана съдебно автотехническа експертиза. Според вещото лице водачът на лек автомобил Волво е имал техническа възможност да предотврати произшествието чрез намаляване на скоростта или спиране пред пешеходната пътека и пропускане на пешеходката М. Р. за пресичане на пътното платно. От мястото на пресичане на ***** по пешеходната пътека пешеходката М. Р. е имала добра видимост при поглед наляво към лек автомобил Волво и се е намирала на не повече от 100 м от автомобила при навлизане на пешеходната пътека. След навлизане на пътеката пешеходката е с предимство пред МПС и водачите са длъжни да осигурят безопасно пресичане на пътното платно. Няма данни за повреда на светофарната уредба към момента на произшествието и не са правени ремонти по уредбата. За това обстоятелство е и изпратеното писмо от ОП „Комунални дейности“ при Община Русе, с което е отговорено, че не е отремонтирана светофарната уредба.

Родствената връзка на ищцата с починалата М. Р. се удостоверява от Удостоверение за родствени връзки № 1-232/09.07.2018 г. на Община Русе – ищцата е внучка на починалата. Не е спорно обстоятелството, че майката на

ищцата П.Р. – Б. е обезщетена от застрахователя за претърпените от нея неимуществени вреди от смъртта на М. Р..

За установяване на отношенията между ищцата В. и починалата М. Р. е разпитана свидетелката Ина Р.. Показанията ѝ са безпротиворечиви, достоверни като възпроизведени пряко и непосредствено придобити впечатления, поради което съдът ги възприема като обективен източник на информация. Родителите на В. живеели в кв. Образцов чифлик, което било далеко от училището на В., поради което от първи клас детето заживяло с баба си, дядо си и леля си. Бабата съобразявала смените си, за да бъде повече време с внучката си. Помагала за домашните ѝ, ако В. имала нещо да сподели, се обръщала първо към баба си. Двете правели много неща заедно, например обичали да танцуват и си правели състезания по танци. Заедно ходили на почивки, като бабата винаги е била до В. на тези почивки. Често бабата ходела на родителски срещи, тъй като родителите на В. били до късно на работа. Между двете имало изключителна привързаност. Детето научило за смъртта на баба си от телевизията, защото давали репортаж за случая и тя разпознала чантата на баба си, дядото не посмял да ѝ каже същата вечер. Веднага се разплакала, била толкова разстроена, че часове не можела да я успокоят. В първите дни не е ходила на училище, за да се успокои. Тъй като преди това често спяла с баба си, след произшествието се случвало често да се събужда и да вика баба си. След инцидента се променила, когато се притесни за нещо, започвала да повръща. При разговори за баба ѝ, тя казва, че ѝ липсва и че я обича. Когато В. живяла при баба си, родителите ѝ често я посещавали, за да я видят и да и донесат нещо.

В.Б., лично и със съгласието на своята майка П.Р. – Б. е предявила застрахователна претенция с вх. № ОК-890355/20.12.2018 г., на която с писмо от 14.01.2019 г. е отговорено, че няма основание да се удовлетвори, предвид неустановените особено близки взаимоотношения с починалата.

При тази фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Безспорно се установява наличието на противоправно поведение на Т.К., в резултат на което по непредпазливост е причинена смъртта на М. Р.. Между противоправното и виновно поведение на К., изразяващо се в

нарушаване правилата за движение по пътищата и настъпилата вреда е налице пряка и непосредствена причинна връзка. Тези факти се доказват с влязлата в сила присъда на наказателния съд по воденото НОХД. Доколкото причиняването на смъртта на пострадалото лице е елемент от фактическия състав на деянието, за което е ангажирана наказателната отговорност на делинквента, присъдата е задължителна за гражданския съд – чл. 300 ГПК, относно деянието, противоправността му и вината на дееца. С оглед на това са налице предпоставките за ангажиране на деликтната отговорност по чл. 45 ЗЗД, съгласно който всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Присъдата се явява и задължителна относно обстоятелството, че виновният водач е преминал през регулирана с пътен светофар пешеходна пътека при подаден за него светлинен сигнал с червена светлина „Преминаването е забранено“, поради което наведеното възражение от страна на третото лице помагач, че светофарът е светел едновременно зелено и в двете посоки на преминаване, не може да бъде обсъждано, а и се оборва от събраните по делото доказателства.

К. е управлявал автомобил, застрахован по застраховка „Гражданска отговорност“ при ответното дружество. С оглед на това, за застрахователя се поражда задължението да покрие в границите на определената в договора застрахователна сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди – чл. 223, ал. 1 КЗ /отм./. К. се явява застраховано лице по смисъла на чл. 257, ал. 2 КЗ /отм./. Близките на починалия пешеходец при настъпилото ПТП са упражнили правото си на пряк иск от застрахователя, възможност, предвидена в чл. 226, ал. 1 КЗ /отм./, приложим по силата на пар. 22 от ПЗР на КЗ. Възражението във връзка с приложението на разпоредбите на КЗ, в сила от 01.01.2016 г. се явяват неоснователни. Съгласно пар. 22 от ПЗР на сега действащия КЗ за застрахователните договори, сключени преди влизане в сила на този кодекс, се прилага част IV от отменения КЗ, освен ако страните договорят друго след влизане в сила на този кодекс. В случая застрахователният договор е сключен на 18.01.2015 г., преди влизане в сила на новия КЗ, считано от 01.01.2016 г., поради което са приложими правилата на отменения КЗ.

Ищцата се явява увредено лице по смисъла на чл. 265, ал. 2 КЗ /отм./ и материално легитимирана да получи обезщетение за неимуществени вреди

от причинената смърт на нейната баба, съобразно разрешението по този въпрос, дадено с ТР 1/21.06.2018 г. Съобразно цитираното тълкувателно решение материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в ППВС 4/1961 г. и ППВС 5/1969 г., и по изключение всяко друго лице, което е създало трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Обезщетението се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди. За целта е необходимо от доказателствата по делото да може да се направи несъмнен извод, че ищецът е провел пълно и главно доказване за съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и за настъпили в резултат на неговата смърт сериозни /като интензитет и продължителност/ морални болки и страдания. Особено близка привързаност може да съществува между починалия и негови братя и сестри, баби/дядовци и внуци, доколкото в традиционните за българското общество семейни отношения тези лица са част от най-близкия родствен и семеен кръг. Връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик. В тези случаи за получаването на обезщетение няма да е достатъчна само формалната връзка на родство, а ще е необходимо вследствие на смъртта на близкия човек преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновават основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в ППВС 4/1961 г. и ППВС 5/1969 г. – че в случай на смърт право на обезщетение имат само най-близките на починалия.

В настоящия случай претърпените от ищцата неимуществени вреди се установяват от показанията на разпитания свидетел. Възраженията във въззивната жалба, че тези показания следва да бъдат отречени, тъй като са

дадени от заинтересовано и пристрастно лице, не могат да бъдат споделени. Св. Ина Р. е живеела в едно домакинство с починалата и ищцата, възприемала е пряко и непосредствено отношенията между тях, при възпроизвеждането им пред съда, показанията са последователни, конкретни, непротиворечиви, поради което съдът няма основание да се съмнява в добросъвестността на свидетеля. Ищцата В. е живяла от първи клас с баба си, непосредствено до смъртта на последната. Към този момент В. е била на 11 години, като в последните четири години баба ѝ е била основният значим възрастен при отглеждането и възпитанието ѝ. Като се вземе предвид, че четири години от детството на В. е значителен период, в началото на съзряването ѝ и трупането на училищен и житейски опит, през който период бабата е била основната фигура на доверен човек, към който детето се е обръщало при различните ситуации, в които е изпадало, настоящият състав споделя извода на първостепенния съд, че детето е било изключително привързано към баба си, и емоционалната връзка между тях е била изпълнена с дълбоко съдържание. Със същото впечатление са били и нейните близки, израз на което е обстоятелството, че вечерта на 07.03.2015 г., когато е настъпил инцидентът, не са посмели да ѝ кажат за него и тя научила от телевизията. Доказва се, че след научаването за смъртта на баба си детето няколко часа не можело да бъде успокоено, няколко дни след това не ходело на училище и често след това търсело баба си на сън, свидетелката е възприела известна промяна в състоянието ѝ /когато се притесни започва да повръща/.

С оглед на това, настоящият състав е мотивиран да приеме, че между ищцата и починалата ѝ баба е съществувала здрава, дълбока емоционална връзка, поради което тежестта на негативните изменения в душевен план за ищцата надхвърля нормално присъщите морални болки и страдания, и с оглед завишената интензивност на страданието, на ищцата следва да бъде призната материално правна легитимация да получи обезщетение за неимуществени вреди от загубата на загиналата си баба.

Относно определяне размера на обезщетението, застрахователят е направил възражение в жалбата си за приложението на пар. 96, ал. 1 ПЗР на ЗИД КЗ, като счита, че съдебният състав е следвало да се съобрази с максималния размер от 5000 лв., въведен от законодателя по отношение на разширения кръг лица, имащи право на обезвреда. Съгласно пар. 96, ал. 3 от

ПЗР на ЗИД КЗ размерът на обезщетението за претърпените неимуществени вреди от лицата по чл. 493а, ал. 4 КЗ за предявените от тях съдебни претенции в периода от 21.06.2018 г. до влизането в сила на този закон се определя по ал. 1, а настоящата искова молба е депозирана на 06.03.2020 г.

Настоящият състав приема, че правилата на пар. 96 от ПЗР на ЗИД КЗ не намират приложение, тъй като застрахователният договор е сключен на 18.01.2015 г. и това определя приложението на част IV от КЗ /отм./ по отношение на изпълнение на задълженията, възникнали с него. Това означава, че и по отношение на определяне размера на дължимото застрахователно обезщетение се прилагат нормите на отменения КЗ, а в тях не е предвиден лимит на обезщетенията под визирания в чл. 266 КЗ, в сила от 11.06.2012 г. /отм./, а преди него – пар. 27 от ПЗР на КЗ /отм./. Съгласно пар. 27 от ПЗР на КЗ /отм./ от 01.01.2010 г. минималните застрахователни суми се определят за неимуществени вреди вследствие на телесно увреждане или смърт при едно пострадало лице – 1 000 000 лв., а от 11.06.2012 г., съгласно чл. 266 КЗ /отм./ този размер е променен на 2 000 000 лв. Други ограничения законодателят не е поставил и не е разграничил кръга на увредените лица, имащи право на обезщетение така, както това е сторено с нормите на новия КЗ. С оглед на това, съдът приема, че разпоредбата на пар. 96 ПЗР на ЗИД КЗ не намира приложение в случая, а предвиденото обратно действие в пар. 96, ал. 3 ПЗР на ЗИД КЗ касае само случаите, попадащи в приложното поле на новия КЗ, т.е. за застрахователни договори, сключени след 01.01.2016 г. С оглед на това, възражението във въззивната жалба за определяне на размер на обезщетението в рамките на максимално предвидения размер от 5000 лв. е неоснователно.

Размерът на дължимото обезщетение за причинени неимуществени вреди съдът следва да определи по справедливост, съгласно чл. 52 ЗЗД. Разясненията по прилагане на справедливостта като критерий за определяне на размерите на обезщетенията за неимуществени вреди са дадени в ППВС 4/23.12.1968 г. В него е посочено, че следва да се преценят редица конкретно обективно съществуващи обстоятелства - характер на увреждането, начин на извършването му, обстоятелствата, при които е извършено, причинени морални страдания, осакатявания и др. Съдебната практика е наложила и като допълнителен критерий икономическата конюктура и общественото

възприемане на справедливостта на всеки отделен етап от развитието на обществото в страната. Икономическата конюнктура е видима от непрекъснатото нарастване на нивата на застрахователната сума, уредено по законодателен път - пар. 1, т. 5, пар. 4, ал. 3 и пар. 27 от ДР на КЗ /отм./ до достигането на лимита на отговорност, дефиниран в чл. 266, в сила от 11.06.2012 г. КЗ /отм./, а понастоящем в чл. 492 КЗ. В конкретния случай, предвид това обстоятелство, следва да се вземат още предвид и възрастта на починалото лице – 53 години, внезапността на смъртта ѝ, доказаните изключително близки отношения на ищцата с починалото лице. Следва да се отчете още обстоятелството, че към датата на смъртта на бабата, детето е било на 11 години, като в последните четири години от живота си е отглеждано и възпитавано от баба си, която е била основния значим възрастен за него. В този смисъл настоящият състав напълно споделя изводите на първостепенния съд за аналитично оценъчните критерии, по които би могло да се определи обезщетението по справедливост, довели до адекватен и подходящ краен стойностен размер на обезвредата – 15000 лв., с която въззивният съд се солидаризира.

Въззивният съд споделя извода на решаващия състав за липса на съпричиняване от страна на загиналата пешеходка. С отговора на исковата молба е направено такова възражение, изразяващо се в това, че пешеходката е навлязла на пътното платно в момент, в който се е намирала в опасната зона за спиране на лекия автомобил, не се е съобщила с неговата скорост и посока на движение и сама не се е погрижила за собствената си безопасност. Възражението на застрахователя е от кръга на допустимите възражения по арт. от чл. 226, ал. 2 КЗ /отм./, които биха могли да бъдат противопоставени на увредения, и които не са обхванати от задължителната сила на постановената в наказателното производство присъда. С оглед разпределението на доказателствената тежест, съгласно чл. 154, ал. 1 ГПК, и предвид обстоятелството, че с направеното възражение се цели определяне на занижен размер на обезщетението, при доклада на съда е вменено на ответника да установи твърдяното съпричиняване, което предполага също противоправно поведение на пострадалото лице. Правилата за движение на пешеходците са регламентирани в чл. 108 - чл. 115 ЗДвП, като относимите към случая правила се съдържат в чл. 113, ал. 1, т. 3 ЗДвП. Настоящият

състав счита, че няма допуснати нарушения на тези правила от пострадалото лице. В случая се касае за пресичане на пешеходна пътека, преминаването през която е регулирано с пътен светофар. Единственото задължение, което е вменено на пешеходците при пресичане на път, регулиран с пътен светофар, е да спазват светлинната сигнализация. Същото задължение е вменено и на водачите на ППС – при подаване на сигнал, който забранява преминаването – водачът е длъжен да спре пред пешеходната пътека – чл. 120, ал. 1, т. 1 ЗДвП. В момента на пресичане, за пешеходката е светел зелен сигнал, а за водача на МПС – червен. Съгласно ТР 2/22.12.2016 г. на ВКС по т.д. № 2/2016 г. на ОСНК на ВКС пресичането на пешеходците на местата, регулирани със светофарни уредби, включително и на такива, предназначени специално за пешеходци, следва да става съобразно вида на светлинните сигнали. В тези случаи пешеходците не се ползват с предимство при преминаване, тъй като имат забрана за такова свое действие при липса на разрешаващ сигнал. Преминаването им следва да се определя не от наличието на пешеходна пътека, а от вида на светлинните сигнали, които имат приоритет съобразно установената градация на задължителност в чл. 7 ЗДвП. Затова на регулирано със светофарна уредба място правото на пешеходеца при пресичане на пътното платно е абсолютно и безусловно при навлизане на разрешен за него сигнал на светофарната уредба. Налице е съпричиняване на вредоносния резултат по чл. 343 НК от страна на пешеходец при пресичане на местата, регулирани със светофарни уредби, само ако пешеходецът не е спазил светлинната сигнализация на светофарната уредба. Такова нарушение на правилата в случая не е налице от страна на Р., твърдяното от страна на застрахователя поведение не е квалифицирано от закона като противоправно, поради което възражението за съпричиняване следва да бъде отречено.

Соченото нарушение на материалния закон относно прилагането на погасителната давност не може да бъде споделено. С отговора на исковата молба не е направено такова възражение, същото е наведено едва с писмената защита, поради което правилно и в съответствие с нормата на чл. 133 вр. чл. 133, ал. 2, т. 5 ГПК решаващият състав е приел, че по отношение на това възражение е настъпила преклузия и същото не може да бъде разгледано от съда. Независимо от това е обсъдено и обстоятелството, че исковата молба е депозирана на 06.03.2020 г., а ПТП е настъпило на 07.03.2015 г., т.е. исковата

молба е в рамките на петгодишния давностен срок.

По така изложените съображения настоящият състав намира, че предявената от В.Б., лично и със съгласието на своята майка П.Р. - Б. претенция против ЗД „Бул Инс” АД за обезвреда на претърпените неимуществени вреди вследствие на настъпилото пътно – транспортно произшествие на 07.03.2015 г., при което е загинала бабата на ищцата М. Р., е основателна и доказана до размер на 15000 лв.. до който размер искът подлежи на уважаване, ведно със законната лихва, считано от датата на деликта – 07.03.2015 г. Възражението за друг момент на лихвата за забава – от датата на уведомяването на застрахователя, се явява неоснователно. Соченият от застрахователя начален момент на лихвата за забава намира приложение при казуси, подлежащи на разглеждане по реда на КЗ в сила от 01.01.2016 г., който въвежда и изискването за уведомяване, докато при отменения КЗ такова изискване няма и лихвата за забава се следва от датата на деликта /арг. от чл. 227, т. 2 КЗ /отм./.

С оглед на гореизложените съображения, съвпадащи със съображенията на първоинстанционния съд, настоящата инстанция счита, че оспореното решение в обжалваната част е правилно, което обуславя потвърждаването му като такова.

При този изход на делото, с оглед неоснователността на депозираната жалба, жалбоподателят следва да понесе направените от него разноски. Освен това следва да заплати разноските на ответника по жалба, възлизащи на 980 лв. – определено адвокатско възнаграждение в минимален размер за представителство по реда на чл. 38 ЗА.

Водим от горното и на основание чл. 271, ал. 1 ГПК, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260132 от 03.12.2020 г., постановено по гр.д. № 163/2020 г. на Окръжен съд Русе в обжалваната част.

ОСЪЖДА ЗД „БУЛ ИНС” АД , ЕИК 831830482, със седалище и

адрес на управление гр. София, район Лозенец, бул. Джеймс Баучер, 87 да заплати на **адв. В.Т. У.**, от САК сумата от **980 /деветстотин и осемдесет/ лева**, представляваща адвокатско възнаграждение, определено по чл. 38 ЗА.

Делото е разгледано при участието на третото лице помагач на страната на ответника Т. М. К., ЕГН ***** от гр. Русе.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____